

HOTANDE POLITISERING

Sällan har genusforskningen behövts så mycket som i dessa tider då jämställdhetsnormer, rasifiering och nationalism fogas samman i pågående debatt och politiska beslut. Det sker i en tid när viktiga storsatsningar inom jämställdhetsområdet görs. Myndigheter, däribland högskolor och universitet runt om i Sverige ska, enligt regeringsbeslut, jämställdhetsintegreras.

Kampen för jämställdhet trasslas in i och både hotas och får näring av en rad problematiska nationalistiska diskurser om den svenska vita, kristna/sekulära moderniteten och förträffligheten. Detta har inte minst blivit uppenbart när det hävdas att den svenska jämställdheten hotas av ensamkommande flyktingbarn eller av religioner andra än den kristna.

Ett av de största partierna i riksdagen, SD, som driver en rasistisk politik i jämställdhetens namn, vill samtidigt skriva om förskolans läroplaner så att genus och jämställdhetsaspekter tas bort, införa sambeskattnings och försämrade villkoren för abort och därmed dra jämställdheten ner på 50-talsnivå. Det är paradoxernas tid.

Av detta är det möjligt att dra två slutsatser: Jämställdheten är intimt förknippat med det nationella projektet. På vilket sätt är dock långt ifrån entydigt. Den andra

slutsatsen följer av den första; genusforskning och jämställdhet har under senare år blivit djupt politiska. I vårt parlament framstår inte längre jämställdhet som något som alla partier är överens om.

Samtidigt skapas nya sammanhang i parlament, kommunalpolitik och debatter. Människor ska kunna stoppas vid gränserna och hindras att söka asyl. Skyddandet av vad som framställs som ”den svenska jämställdheten” blir ett återkommande argument. När jämställdhetsargument används mot asylrätten och flyktingmottagande står vi inför en politisering som är av ett annat slag än den som många av oss hade hoppas på. Det är en politisering som i förlängningen hotar mänskliga rättigheter och demokratiska värden.

Som genusforskare har vi valmöjligheter. Det nationalistiska spåret har inte passerat obemärkt. Bland genusforskare finns kunskap, kompetens och resurser att synliggöra dessa skeenden och att agera mot rasism också när den framträder i jämställdhetens diskurser. Som genusforskare har vi tillgång till och möjligheter att utveckla intersektionellt medvetna perspektiv på jämställdhets- och jämlikhetssatsningar som varken osynliggör förtryckens många former och uttryck eller återskapar nationalistiska

ideologier. Att vara med här, att diskutera, vara vaksamma över i vems händer genusfrågorna hamnar, i vilka sammanhang de upprepas och formas och vilken roll vi själva får och vi själva tar oss är av stor betydelse och blir allt viktigare om vi ska vara med och verka för radikalare och bättre demokrati.

Lena Martinsson, vice ordförande i Sveriges genusforskarförbund